

Strijd tegen namaak

Namaak kost merkfabrikanten van gedragen motorgereedschap handen vol geld. Daarnaast bestaat het risico dat de nepproducten het zorgvuldig opgebouwde imago van een merk in korte tijd te gronde richten. Het verhaal over de strijd van Stihl versus Still, Stiiil en Slihl.

Grote fabrikanten steken fortuinen in productontwikkeling. Mede daarvoor dragen hun producten het imago van betrouwbaarheid, degelijkheid en kwaliteit. Niet alleen professionele gebruikers hebben – misschien onbewust – een voorkeur voor bepaalde kleurencombinaties, dat geldt ook voor particulieren. Dat kan het roodgrijs van Honda zijn, het oranjewit van Stihl of het turkoois van Makita. Dat een merkproduct makkelijker verkoopt dan een

vaag Chinees of Russisch merk, dankt de fabrikant aan jarenlang goede gebruikerservaringen. Een nieuwe fabrikant die claimt dezelfde kwaliteit te leveren als bekende merkfabrikanten kan zijn borst nat maken. Voordat een naam is gevestigd, moet er nog wel wat gebeuren. Er is een kortere weg. Maar die is alles behalve legaal, weet Freddy Kerckhofs. Hij is salesmanager bij Andreas Stihl Benelux, het distributiepunt van het Duitse merk voor

België, Luxemburg en Nederland en aldaar aanspreekpunt als het gaat om namaak.

Still, Stihl, Stiiil of Slihl

In kleine fabriekjes in China of in het verre oosten van Europa worden kettingzagen gemaakt uit de goedkoopste componenten en in elkaar gezet onder soms mensonterende omstandigheden. Dat die producten gemaakt worden, is een gegeven. Maar dat ze in een oranje-witte Stihl-kleurstelling op de markt komen onder de naam Stihl, Stiiil, Stiiil of Slihl, stoort de Duitse fabrikant. Ook 'licensed by Stihl' is een sticker die Kerckhofs regelmatig aantreft. Kerckhofs: "Stihl geeft zulke licenties niet af. Iedereen die ook maar tracht te suggereren dat het om een Stihl-product gaat, kunnen we op basis van de patenten in het ongelijk stellen." En als Stihl kansen ziet om de namaak aan te pakken, doet de fabrikant dat. "Die namaak kost ons veel geld. Dat zullen we altijd proberen terug te halen." Dat de namaakproducten de positie van Stihl en andere merkproducten schaadt, is duidelijk. Maar dat is niet de enige reden waarom Stihl het er niet bij laat zitten. Kerckhofs: "Namaakproducten voldoen bij lange na niet aan onze eisen. Hoewel ze dezelfde kleur en soms zelfs onze naam dragen, zijn het nog lang geen Stihl-machines. Ook al zitten er labels op met CE, GS en TÜV. Deze machines

zijn nooit aan een keuring onderworpen." Blijkbaar is het niet zo moeilijk om zo'n sticker na te maken. Behalve een financiële schadepost, schaadt de namaak dus ook het imago van Stihl. "Mensen die met zo'n namaakkettingzaag werken, denken dat ze een Stihl-machine in hun handen hebben. Als er een ongeluk gebeurt – en die kans is aanzienlijk groter met zo'n apparaat – gebeurt dat in de ogen van de gebruiker met een Stihl-machine. En dat schaadt ons imago." Bovendien zegt de fabrikant zich verantwoordelijk te voelen voor de veiligheid van de gebruikers. "Daarnaast voldoen de namaakproducten geenszins aan de emissie-eisen", vult Kerckhofs aan. "Om over geluid en trillingen maar helemaal niet te spreken."

Kofferbakkenhandel

Een kettingzaag bouwen met goedkope oranje-witte onderdelen, een sticker met 'Stihl' erop, een doos die op die van Stihl lijkt en klaar is Kees. Althans klaar voor het alternatieve kanaal: kofferbakkenhandel. De kopers van de nepmerken zijn doorgaans niet-aannemers en overheidsbedrijven, maar particulieren die wel te porren zijn voor een Stihl-zaag voor een mooi prijsje die 'van de vrachtwagen is gevallen'. "De namakers kiezen vaak voor grote modellen met een winkelprijs van meer dan 500

euro", aldus Kerckhofs. "Als je als fabrikant van een namaakproduct een kleine namaak-Stihl met een winkelwaarde van 200 euro voor 100 euro moet aanbieden, worden de marges al gauw klein." Overigens gaat het hier om heling, zegt Kerckhofs, waarbij ook de koper strafbaar is.

Warning!

De strijd tegen namaak

De namaak komt binnen via de havens of met busjes. Dat is waar Stihl zijn slag moet slaan. "Douaniers moeten op de hoogte zijn van wat er speelt en hoe ze 'namaak' van 'echt' kunnen onderscheiden." Bij inbeslagnames gaan er monsters naar Stihl; die kan bevestigen dat het om namaak gaat. Vervolgens wordt de handel uit milieuoverwegingen 'effectief gedemonteerd' – kunststof bij kunststof, staal bij staal. En Stihl gaat verder. "Oprollen van zowel de kofferbakhandelaren als de namakers is ons doel", zegt Kerckhofs. "Het komt voor dat de politie invallen doet. Maar lang niet alles wordt opgerold", vervolgt hij. "De problematiek bestaat al sinds de jaren tachtig en is exponentieel gegroeid." ■

Cijfers, nummers en getallen

In de laatste zes maanden van 2011 werden 13.000 nagemaakte Stihl-MS-kettingzagen in beslag genomen. Ook onderdelen en randapparatuur hebben een belangrijk aandeel in de piraterij. Zo staan op het lijstje van de inbeslagnames in de tweede helft van 2011 4.500 Stihl-vijlen, 5.000 cilinders en de mallen om ze te maken. Het lijstje sluit af met 2.300 kettinggeleiders, 800 grassnijbladen en 1.700 kettingen. Halverwege de jaren tachtig had Stihl voor het eerst te maken met namaakonderdelen. Begin jaren negentig kwamen er volledige kettingzagen via het kofferbakkencircuit op de markt. Die kwamen vooral vanuit de opkomende landen in het zuidelijke halfrond. In 2001 kwamen er vervalsingen uit de VS en Europa en in 2005 ontdekte Oost-Europa de markt voor nagemaakte Stihl-gereedschap. Daarna werd de verscheidenheid aan namaakproducten groter. Zo zijn er oranje-witte goedkope namaakkettingzagen. Maar ook nog altijd kettingen, geleiders en talloze andere onderdelen, waarvan de kwaliteit varieert van slordige namaak tot net echt.

■ Een nagemaakte (I) en een echte Stihl MS 650 naast elkaar. De laatste heeft een grotere behuizing.